

¹¹Az Emberfia azért jött, hogy megmentse, ami elveszett. ¹²Mit gondoltok? Ha egy embernek száz juha van, és eltéved közülük egy, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a hegyekben, és nem megy el megkeresni az eltévedtet? ¹³És ha megtalálja, bizony mondom nektek, jobban örül neki, mint annak a kilencvenkilencnek, amelyik nem tévedt el. ¹⁴Ugyanígy a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy elveszen egy is e kicsinyek közül.

Megtalált Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

A héten egy kicsit elvesztem. Egy nagyjából tíz oldalas dolgozat megírására igen sok szakirodalmat és jegyzetet sikerült felhalmoznom magam körül. A számítógémemen 4-5 dokumentum volt megnyitva, a böngészőben szintén 6-7 különböző oldal. Körülöttem a kis íróasztalon, a nyomtatón, az ablakpárkányon és még egy széken nyitott könyvek és jegyzetek, valamilyen, az elején még követhetőnek tűnő rendben. A hivatkozások, helyes idézetek és pontos megfogalmazások végett ide-oda kattintgattam, lapozgattam és eljött az a pont, amikor a külvilág már teljesen megszűnt és bár abszolút ráértem, mégis az az érzésem támadt, hogy már csak kétségbeesetten forgolódom és kutatok a jegyzetek útvesztőjében. Mintha valóban kilátás nélkül tévedtem volna el a sűrű rengetegben. Aztán egyszerre csak megszólított egy ismerős hang: „Apa, kész az ebéd.” és hirtelen meg is lett ösvény ebben az imént még kaotikusnak tűnő rengetegben. Jó érzés megtalálni lenni. Nem csak azért, mert félelmetes elveszettnek, eltévelyedettnek lenni, hanem mert hihetetlen békességet és örömet jelent, hogy volt valaki, akinek annyira fontos voltam, hogy utánam jött. Nem felejtettek el! Bár magányosnak és a kihívásoktól, nehézségektől, fájdalomtól, bűnöktől szinte összelapítottnak éreztem magam, ő utánam jött, a kezét nyújtotta és kihúzott mindezek alól. Megtalált és megszabadított.

Mai igeszakaszunk egyik kérdése felénk, hogy kik is vagyunk mi „megtaláltak és megszabadítottak”, hogy mit is jelent számunkra, hogy mi Jézus, a Jó Pásztor nyája vagyunk? Valóban bennünk van-e, valóban meghatároz-e a megtaláltak és megszabadítottak öröme?

Jubilate vasárnapján hangzik felénk is a hívás a 66. Zsoltár kezdő szavai alapján: *Örvendj, egész föld, az Istennek!*. Nem kellemes szórakozásról, mámoros vígasságról, vagy egyszerű jó kedvről van itt szó. Arra az öröme irányítja figyelmünket, amit az Isten közelségét, az Ő szeretetét közvetlenül megtapasztaló érez. Húsvét kegyelmének, az új életnek, a megtaláltság és megszabadítottságnak megtapasztalásából fakadó öröme, az ujjongó istentiszteletre, Isten dicséretre hív. Hív és mai igénkben felteszi neked is személy szerint a kérdést: „Ez az öröm határozza meg az életedet, a hitedet?”

Máté evangéliuma 18. fejezetének elején a Kisgyermek példáját és a botránkoztatásról szóló tanítást állítja a tanítványok elé és élénk is Jézus. Textusunk első mondata a legrégebbi kéziratokban nem szerepel, helyette a 10. verssel kapcsolódik össze a kicsinyek megbotránkoztatásától való óvás és az ezt megerősítő és magyarázó eltévedt juhról szóló példázat. Érdemes tehát ezt a 10. verset is hozzá olvasnunk a jól ismert példázathoz. *„Vigyázzatok, hogy egyet se vessetek meg e kicsinyek közül, mert mondom nektek, hogy angyalaik mindenkor látják a mennyben az én mennyei Atyám arcát.”* Jézus a kisgyermek példáját a tanítványok „Ki a nagyobb a mennyek országában?” kérdésére állítja eléjük, majd a példa kifejtése után tovább viszi a tanítást a botránkozás és botránkoztatás témakörére. Amikor aztán a tizedik versben kicsinyekről beszél, már egyértelműen érthető, hogy nem a kisgyermekéről van szó, hanem minden olyan emberről, aki hitében, erejében, tudásában, gondoljaival megterhelve elesett, eltévedt, tehát segítségre, megtalálásra és szabadításra szorul. A mai textusunkat, az eltévedt juh példázatát ebbe a gondolatkörbe, tanításba kapcsolja bele Jézus. Az igeszakasz ugyan jól ismert, de többnyire a szövegekörnyezetből kiragadva és a Lukács evangéliumában szereplő *Elveszett juh* példázatával erősen összemossa értelmezzük. Nem véletlenek a két leírás közötti eltérések, hiszen némileg más hangsúlyt kap a két igeszakasz. Ennek megfelelően ma mi is az eltévedt kicsinyek és a már felvezetett öröm kérdésköreire koncentrálnunk.

Kezdjük Jézus feltett kérdésével, a példázat elejével. ¹²Mit gondoltok? Ha egy embernek száz juha van, és eltéved közülük egy, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a hegyekben, és nem megy el megkeresni az eltévedtet?

Ti mit gondoltok? Mi jut eszedbe erről az alaphelyzetről? Talán sokakban felmerül, hogy Jézus, de nyugodtan állíthatjuk azt, hogy Isten, nem túl jó matekból. Vagy legalábbis a nyereség és kockázat elemzésével bizonyosan akadnak problémái. Hiszen nem arról van itt szó, hogy a 99 biztos ellenében az 1 bizonytalan mellett dönt?

Nos, nem. Ugyan valóban dönt az 1 mellett, elkötelezi önmagát felé, de nem a 99 ellenében. A példázat épp azzal kezdődik, hogy 100 juha van ennek az embernek. Nem 1 és nem 99. Mind a száz az övé, egyesével, személy szerint. Így számára az 1 pont ugyanannyi, mint a 99. Mert valójában a 99 is sok 1ből áll. Nem egy nagy számú nyáját akar jól tartani és megőrizni, hanem mind a 100 bányát. Isten személy szerint szólít meg, egyesével keres, talál és szabadít meg mindannyiunkat. Nem egy nagy halom ember, arc nélkül és találkozás nélkül azok, akikért Jézus önmagát adta, hanem érted, értem, a melletted ülőért és minden egyes emberért személy szerint.

A példázat sem általánosságban szól bűnösökről, hanem konkrétan a nyájtól, a gazdától eltévedőről, eltévelygőről. És ezt a szerepet azt hiszem, hogy mind magunkénak tudjuk érezni. Tapasztaltuk már, hogy milyen eltévedtnek, kétségbe esettnek, egyedül a gazda érkezésében reménykedőnek lenni. A nyáj, a 100 juh mindegyike a gazdáié. Mint minden közösségben vannak erősebbek, tapasztaltabbak, olyanok, akik voltak már elveszettek és megtaláltak és olyanok, akik épp tévelygő, csábító utakra tekintenek. A világban ma is sokan vegetálnak hitükben elveszetten és sajnos a keresztény ember számára is nagy a kísértés, hogy megszokja az eltévedt állapotot és segélykiáltás helyett büszkeségből, félelemből, vagy csak konokságból végül még messzebbre tévedjen. Egy angol komédia jut eszembe, ahol a betegek csak elmennek az orvosi rendelő elé, meg-megállnak egy pillanatra, udvariasan köszöntik egymást, de senki se megy be. Aztán végül már kijön az orvos, kitarja az ajtót, és hívja a láthatóan betegségtől szenvedő járkálókat, de senki se akar bemenni, mert az olyan megalázó, ciki. A betegek pedig csak tovább emelgetik egymás felé a kalapjukat, udvariaskodnak, miközben egyik-másik már össze is esik.

Most azonban álljunk itt meg, mielőtt teljesen a Jó Pásztor képe felé fordulnánk és térjünk vissza oda, hogy a kicsinyek iránti felelősségről, a botránkoztatás ellen beszél Jézus éppen a tanítványoknak. Talán nem forgatom nagyon ki a példázatot, ha azt mondom, hogy a gazda szeretetén és felelősségvállalásán túl a 99 felelőssége is szóba kerül.

Most, hogy közeledünk a nyitáshoz, amúgy is idő szerű erről gondolkodnunk. A nyitás után, jó lesz ismét örülnünk egymásnak a személyes találkozásokban. De fontos lesz feltenni a kérdést az idő teltével, hogy hol van az az 1-1 elveszett, lemorzsolódott?

De, hogy kilépünk ebből a hétköznapijainkat annyira meghatározó helyzetből, azzal a kérdéssel is ideje komolyan szembenéznünk egyéneként és közösségként is, hogy hol maradnak a keresztelezésre és házasságkötésre hozzánk érkezők az ünnep után a gyülekezet közösségéből? Milyen jó lenne, ha nem csak a keresztelezési és halotti anyakönyvekbe való beírásukkor találkozoznánk sokak nevével, hanem a Krisztustól kapott felelősség, a féltő szeretet elindítana bennünket és ahogy a gazda az egy elveszett bányát után, úgy mi is a keresésükre indulnánk. Ez nem csak a lelkész, vagy a presbitérium feladata! A gyülekezet egésze, mindenki személy szerint vállal felelőséget minden megkereszteltért! Ne vegyük félvállról ezt a vállalat, ezt a ránk bízott feladatot, a gyülekezet közösségét. Igen, Jézus a Jó Pásztor. Ő utánad jött. Felemelt a keresztfával és a vállára vett téged is, hogy haza, biztos, jó helyre vigyen. Ezért lehet még nyáj. Elveszettek, de megtaláltak nyája, akiknek felelősségük van egymásért. Felelősségünk, hogy ne legyen a 100-ból csak 99. Mert az az egy nem tűnhet el csak úgy! Hogy lehet, hogy a 99-ből egynek se tűnt fel, hogy az az 1 egyre messzebbre kerül? Az Úr száz juha közül egy. A közösség, a gyülekezet tagja, az a Krisztus arcú kicsiny. Valóban csak az Úrnak, a gazdának kellene felelőséget éreznie érte? Még csak azzal se takarózhatunk, hogy ő egy távol élő, másként gondolkodó! Nem is egy ellenségnek, farkasnak beállított másikról van szó. Az is csak takarózás, háritás lenne, de ő olyan, mint te. Ő a te testvéred Krisztusban. Hagyod, hogy elkeveredjen, elveszen? Legyintesz inkább, hogy majd a valaki más, vagy ha más nem, akkor majd a gazda megkeresi?

„Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük...” Vagy te talán eltévedt, magányos, a bűnök és terhek alatt összeroppantott akarsz lenni? Nem? Akkor indulj te is az egy után, ahogyan arra példát kaptál! Félsz odalépni a másikhoz, nem tartod rá alkalmasnak magadat? Túl sok farkasnak tűnő alakot látsz magad körül? Félsz, hogy esetleg te is elvesznél, vagy kudarcot vallanál?

Akkor nézz csak fel ide a képernyőd felső sarkába! Mit látsz ott? A győztest! Aki bányaként győzött. Nem erőszakkal, nem hatalmaskodással, elnyomással, vagy megfélemlítéssel. Bányaként, az Atya kegyelmében és hatalmában bízva. Az Ő hangját, az Ő szavát, az Ő ígését követve. Neked pedig erre a követésre nem csak biztatásod van, hanem bizonyosságod is van az Ő győzelméről. Az Úr akaratából pedig örököse is vagy ennek a győzelemnek.

Hangozzon el tehát most újra a kérdés: tudsz-e úgy élni, hogy ez a győzelem határozza meg az életed? Tudsz-e ennek az örömeiben élni? Akarod-e, hogy az életedet ez az öröm határozza meg? Neked, aki megtalált és megszabadított vagy, hangos-e az életed az Isten dicséretétől? Engem a jegyzetek és könyvek sokaságában megtalált egy kedves és ismerős hang. Ebben a gyülekezetben pedig sok kedves, őszinte és ismerős hang van, amelyeken sokakat lehetne még megszólítani. Kezdetnek nem többel, mint az Úr szavát komolyan véve és visszhangozva: „*Az Emberfia azért jött, hogy megmentse, ami elveszett.*”. Végül pedig valóban együtt örülni és ünnepelni, úgy, ahogyan az Úr is teszi érted is és amelyre hív téged is: *Vigadnod és örülnöd kellene, hogy ez a te testvéred meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott!* Ámen